

fælde uundværlige Læreapparater for Dyrdræfterne ved at samle Egnens, Provindsens eller Landets bedste Dyr til en Fællesmønstring og til Belysning af den Retning, hvori Avlen og Udviklingen bør ledes. Naar nemlig, som Tilfældet er, Landbosforeningernes og Dyrskuerens Antal tiltager, og de hvert af disse tilflydende Statstilskud og som Følge deraf Præmierens Antal og Størrelse blive mindre, medens paa den anden Side Besætningerne og de enkelte Dyr blive værdifuldere og Risikoen ved deres Fremstilling ved et Dyrskue altsaa større, saa opnaaes ikke at faae samlet de bedste Dyr ved Dyrskuerne, og disses vækkende og opmuntrende Indflydelse paa Befolkningen vil da gaa tabt, og Afgørelse og Tillid til Foranstaltningernes Nytte vinde bort; — paa altsor mange Steder gaar Udviklingen allerede i denne uheldige Retning. Kun gjennem flere og større Præmier vil man kunne opretholde og udvide Dyrskuerens Indflydelse, og at dette er af overordentlig Vigtighed for Udviklingen af vor Husdyrbestand, er ubestrideligt; Erfaringen fra andre Lande navnlig England taler for Rigtigheden heraf.

Men ved Siden af Dyrskuerne er der ogsaa andre Foranstaltninger sigtende til Fremme af Husdyravlen og Husdyrholdet, der i en fortrinlig Grad egne sig til at støttes af Staten, saasom Ansættelse af Husdyrbrugskonfuldter, Dannelse af Kvægavlforeninger, Tyreforeninger og Tillægsstuer, samt Præmiering af hele Kvæghold. En Virksomhed i disse Retninger, der ligger udenfor de Foranstaltninger til Husdyravlens Fremme, som Loven af 2den Juli 1880 har for Øie, vil imidlertid, ialtfald til en Begyndelse, ikke kunne opretholdes alene ved private Midler. Hvad særlig angaar Præmiering af hele Kvæghold, der alt er paabegyndt af enkelte Landbosforeninger og sikkert vilde blive indført i mange flere, saafremt de kun raadede over de dertil fornødne Midler, da er det indlysende, at det ikke vil være muligt at erholde indgaaende med Regnskabere bilagte Dplysninger om de bedste Kvæghold, deres Behandling og Rentabilitet og at faae samme undergivne en kritisk sagkyndig Underjogelse og Bedømmelse, uden at der i Form af Præmier eller paa anden Maade stilles Bedkommende et Bederlag i Udfigt for den hermed forbundne Ulempe og Uleilighed; paa den anden Side ere saadanne Beretninger overordentlig lærerige, og det maa derfor anses for i høi Grad ønskeligt, at der aabnes en lovhemlet Afgang til Understøttelse af det Offentlige til Fremme af dette vigtige Anliggende. —

I Henhold til det Anførte har man antaget, at en aarlig Bevilling af 100,000 Kr. saavel til Anvendelse som hidtil til Hingste- og Dyrskuepræmier som til Foranstaltninger til Husdyrholdets Fremme i det Hele ikke vilde være for stor.

For at firkke en forsvarlig Benyttelse af det ommeldte Beløb er Fordelingen af samme foreslaaet betinget af forskjellige Vilkaar, der tilsigte dels at fremkalde en kraftig Medvirkning fra de vedkommende Foreningers Side dels at firkke mindst Halvdelen af Beløbet til de Aldersklasser og Grupper af Husdyrene, som have en særlig Betydning for Avlen, og dels endelig at stasse Betryggelse for, at de iøvrigt til Husdyrbrugets Udvikling foreslaaede Midler ikke anvendes til Foranstaltninger af tvivlsom Værd, hvad der særlig i en paa Husdyrbrugsområdet gjærende Tid, som den nuværende vel vil kunne være Anledning til at befrygte; til den Ende er Ministeriets Stadsfæstelse forbeholdt paa Foreningernes herhenhørende Bedtagelser. I Forbindelse hermed bemærkes, at, medens den bestaaende Lov kun lader det bevilgede Beløb blive uddelt gjennem Landbosforeningerne, har man ment, at den Specialisering, der mere og mere finder Sted paa dette Omraade, idet der dannes Foreninger med den Opgave udelukkende at virke for Udviklingen af en enkelt Husdyrklasse, med Rette maa føre til, at Statsbidraget ikke blot tilflyder de almindelige Landbosforeninger, men ogsaa andre landøkonomiske Foreninger, der virke for Husdyravlens og Husdyrbrugets Fremme, samt at Understøttelsen til Fjertræ og Biaul ligeledes og vel endog fortrinnsvis bør tilflyde de Foreninger, der ere dannede særligt i dette Diemed.

De øvrige i § 1 indeholdte Bestemmelser ere i det Væsentlige i Overensstemmelse med, hvad der alt findes optaget i Loven af 2den Juli 1880; kun skal bemærkes, at naar man har ment, at Præmieuddelingen til Tillægsdyr bør indskrænktes til „fortrinnsvis rene Racer“, da er dette begrundet i, at Anskuelserne mere og mere gaa i Retning af, at rene Racer i Længden er det bedste Midde til at befordre en paalidelig Udvikling af vore Husdyr, medens man dog paa den anden Side maa erkjende, at Besætningerne i flere af Landets Egne ere saa gennemkrydsede, at man ved absolut at indskrænke Præmieuddelingen til kun rene Racer, let vilde umuliggjøre den og derved hindre, at i disse Egne det fremdrages, der efter de stedlige Forholdes Natur maa stemples som det bedste.